

lovaný jest povinen, vydati sporné ceniny, poněvadž, jsa sám členem okresního výkonného výboru sociálně demokratické organisace, zvoleného na konferenci důvěrníků dne 3. července 1920, se spolu s jinými osobami, tento výbor tvořícími, usnesl, aby sporný majetek byl proti-právně Františku Z-ovi odebrán, toto usnesení osobně provedl a ručí proto solidárně s ostatními členy výkonného výboru za vrácení tohoto majetku. O solidárním závazku dle §u 891 obč. zák. nelze mluvit při právech věcných. Žalovaný by mohl býti povinen žalujícímu družstvu cenné věci, v žalobě uvedené, solidárně s jinými osobami opatřiti nebo náhradu za ně poskytnouti, ale nemůže býti odsouzen, aby určitou věc, které nemá, solidárně s jinými osobami vydal. Jest sice možno, že několik osob společně vlastníku jeho majetek zadržuje, ale tyto osoby nemohou býti žalovány na solidární vydání zadržované věci, nýbrž jen na vydání společné, a nemůže v takovém případě jeden z nich sám plniti a tedy ani býti žalován. Žalobce arcí doplnil při prvním ústním jednání žalobní žádost, puvodně jen na vydání určitých cenin znějící, prosbou, aby žalovaný byl odsouzen po případě k zaplacení 35.000 Kč, ale ne-vedl, pro který případ tento návrh činí. Při setrvání na právní povaze žaloby jako žaloby věcné muze se eventuelní návrh týkati pouze pří-padů v §§ 377 a 378 obč. zák. uvedených, totiž případů, že žalovaný byl držbu sporných věcí klamně předstíral nebo se jí po podané žalobě vzdal. Že ani onoho ani tohoto případu tu není, nemůže při skutkových zjištěních nižších stolic býti sporno. Jest však také možným výklad, že žalobce zamýšlel uvedeným doplněním žádosti žalobní vznésti pro pří-pad, že by se žalobou z domnělého vlastnictví neprorazil, eventuelní návrh na náhradu škody. Takové rozšíření žaloby by bylo změnou její dle §u 235 c. ř. s., poněvadž by se jím uplatňoval další a nový právní duvod, a potřebovalo by ku své účinnosti souhlasu žalovaného nebo kladného usnesení soudního. Ani tohoto ani onoho v tomto případě není. Jelikož však první soud o přípustnosti rozšíření žaloby vůbec nerozhodl, ač žalovaný se proti němu výslovně a včas ohradil, a jelikož většina od-volacích i dovolacích vývodu žalující strany jen se stanoviska povin-nosti k náhradě škody na váhu padá, budiž i o tomto nároku uvažováno. V dalším vyvodil dovolací soud ze skutkových zjištění, že ani v tomto směru není žalobní nárok odůvodněn.

Čís. 2447.

**Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku po-
zemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).**

**Nárok vdovy (§ 6 zák.), jež se provdala za zaměstnance ještě za
jeho činné služby, jest zákonem uznán bezpodmínečně.**

»Nadlesním« jest ten, jehož působnost vztahuje se na lesní výměru daleko přes 700 ha a jehož služba se vyčerpává administrativním a tech-nickým dohledem nad lesem a kontrolou podřízených správců revírů. Název (titul) sám o sobě nerozhoduje. Není-li oněch podmínek, přichá-zejí v úvahu jen nižší skupiny požitkové.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv I 1388/22.)

Žalobkyně, vdova po lesním, domáhala se na žalovaném placení zaopatřovacích požitků dle skupiny X., ježto muž její, za něhož se provdala v době jeho činné služby roku 1894 a po jehož smrti roku 1908 pobírala od žalovaného posledního zaměstnavatele pensi, byl prý nadlesním na panství žalovaného, máje kromě svého svěřen ještě jeden revír. O b a n i ž š í s o u d y přiznaly žalobkyni požitky dle skupiny X., N e j v y š š í s o u d dle skupiny VIII.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje proti napadenému rozsudku se stanoviska Šu 503 čís. 4 c. ř. s., že spor byl právně nesprávně posouzen ve dvou směrech. Jednak nepřísluší prý žalobkyni vůbec nárok na úpravu zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., poněvadž ovdověla před 1. lednem 1920, jednak prý nenáležel zemřelý manžel žalobkyně do desáté, ba ani do osmé skupiny zaměstnanců dle citovaného zákona. V onom směru jest dovolání zřejmě bezpodstatné. Jak § 6 cit. zákona, tak § 6 prováděcího nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. rozeznávají zcela jasně mezi vdovami, které se provdaly již za pensistu neb zaměstnance přesluhujícího, nebo-li jak se zákon vyjadřuje, za zaměstnance, jenž již požíval zaopatřovacích požitků nebo nabyl na ně nároku, a mezi vdovami, které se provdaly za zaměstnance, dokud aktivně sloužil. Těmto vdovám přísluší nárok na úpravu zaopatřovacích požitků bezpodmínečně, oněm vdovám jen pod tou podmínkou, že se provdaly před 1. lednem 1920 a ovdověly po tomto dni. Není sporno, že žalobkyně se provdala, když její zemřelý manžel sloužil ještě aktivně, a proto čas jejího ovdovění nemá významu. Dovolatel přehlíží, že druhý odstavec Šu 6 zákona i poslední věta Šu 6 prováděcího nařízení se týkají jenom skupiny první, kdežto nárok ostatních vdov jest prvním odstavcem Šu 6 zákona a prvním odstavcem Šu 6 lit. a) prováděcího nařízení bezpodmínečně uznán. Odůvodněné jest dovolání ohledně výměry přiřknutých zaopatřovacích požitků. Napadeným rozsudkem byl manžel žalobkyně zařaděn do 10. skupiny zaměstnanců, kam z lesních zaměstnanců dle tabulky, k zákonu připojené, náleží nadlesní a to dle prováděcího nařízení, když byl pověřen administrativním a technickým dohledem a kontrolou úředníků v, jemu podřízených. Bylo zjištěno, že manžel žalobkyně vykonal státní zkoušku pro lesní hospodáře dle min. nař. ze dne 11. února 1889, čís. 23 ř. zák., tedy zkoušku, jež jest podmínkou pro jmenování samostatným správcem na větších lesních objektech, že však nebyl nadlesním, nýbrž jen polesným (Waldbereiter), že spravoval samostatně úhrnem jenom 540 ha lesa, při čemž zastával sám v jeho větší části, totiž ohledně 420 ha také službu revírníka, kdežto v druhé jeho části o výměře 120 ha službu revírníka zastával a jeho kontrole a dohledu podléhal podřízený lesní, jenž ztěžší může býti pokládán za úředníka ve smyslu vysvětlivek k 10. skupině. Zákon zařazuje samostatné lesní správce na rozdíl od pouhých revírníků do skupin osmé až jedenácté, při čemž jest patrně rozhodujícím činitelem velikost a důležitost spravovaného objektu. Již u skupiny 9. klade zákon sám za podmínku, by spravován byl objekt v ě t š í; vy-

světlivky vyžadují již u skupiny osmé lesní výměru aspoň 700 ha. Obdobný zákon o zaopatření trvalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém ze dne 3. listopadu 1922 čís. 318 sb. z. a n. rozeznává jen mezi samostatnými lesními správci, jež klade na roveň revírním lesním, nadlesním a samostatnou administrativní činností a vyššími lesními úředníky na lesních objektech přes 10.000 ha. Z toho vyplývá, že obor nadlesním se samostatnou administrativní činností a vyššími lesními se vztahovati na lesní objekt daleko přes 700 ha a že jeho služba musí se v y č e r p á v a t i administrativním a technickým dohledem nad lesem a kontrolou podřízených správců revírů. Manžel žalobkyně nebyl nadlesním ani titulem ani oborem své působnosti, a náležel vzhledem k nepatrné výměře spravovaného lesa do nejnížší skupiny lesních hospodářů, tedy do skupiny osmé. Že jeho nástupce s tímž oborem působnosti obdržel titul nadlesního a později i lesmistra, nemůže míti na výměru zaopatřovacích požitků vlivu, neboť dle cit. zák. ze dne 3. listopadu 1922 lze pokládati titul lesmistra za přiměřený teprve, když spravovaný objekt lesní přesahuje 10.000 ha výměry. Námitka dovolatelova, že manžel žalobkyně ani do 8. skupiny nenáležel, poněvadž nespravoval ani 700 ha lesa, stala se bezpředmětnou novelou ze dne 13. července 1922 čís. 215 sb. z. a n., dle které revírní lesní byli přeřaděni ze skupiny sedmé do skupiny osmé, takže manžel žalobkyně, i když ne jako samostatný správce lesa, tedy jako revírník, by nyní do osmé skupiny náležel.

Čís. 2448.

Ztratilo-li se za dopravy zboží, přecházejí práva z dopravní smlouvy na příjemce odevzdáním nákladního listu.

(Rozh. ze dne 28. března 1923, Rv II 340/22.)

Žalující spolek zaslal velkostatku K. 150 prázdných pytlů, jež se cestou ztratily. Velkostatku byly vydány dráhou pytle náhradní a zřízenec jeho přijal nákladní list. Žalobu odesílatele o náhradu škody proti dráze procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud jí vyhověl. D u v o d y: Odvolatel právem vytýká soudu první stolice, že spornou věc nesprávně posoudil. Soud první stolice měl sice za to, že žalobce jest k uplatňování žalobního nároku oprávněn, zamítl však žalobu proto, že adresát zboží přijal a nákladní list vyplatil. I odvolací soud jest toho názoru, že žalobce jest k žalobě oprávněn; neboť dle §u 99 (1) žel. dopr. ř. jest k uplatňování práv ze smlouvy nákladní proti železnici oprávněn jen ten, komu přísluší příkazní právo. Toto právo přísluší však vždy ještě žalobci jako odesílateli, ježto právo toto pomíjí dle §u 73 čís. 9 žel. dopr. ř. teprve, když po dojití zboží do místa dodacího nákladní list byl odevzdán, anebo když příjemce dle §u 76 (2) žel. dopr. ř. na železnici podal žalobu. Žádný z těchto případů nenastal, neboť zboží, jež bylo žalobcem odesláno, do místa dodacího nedošlo, jak první soud správně zjistil. Avšak mylným jest názor soudu první stolice, že nárok žalobcův pominul tím, že velkostatek K. pytle, vyrovnatelnou v Praze zaslané, přijal a nákladní list vyplatil. Neboť nelze o tom pochybovati,